

Τα παιδικά και νεανικά χρόνια του π. Γερβάσιου Παρασκευόπουλου

/ [Πεμπτούσια](#)

Ο μακαριστός αρχιμανδρίτης Γερβάσιος Παρασκευόπουλος είναι κυρίως γνωστός για την ευεργετική εν Χριστώ ζωή του στην πόλη των Πατρών, πλην όμως σε δυο περιόδους είχε εργαστεί πνευματικά και στην Ιερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών, γεγονός που από πολλούς αγνοείται. Το σημερινό μας σημείωμα θα εστιαστεί στη δεύτερη αυτή περίπτωση, αφού πριν παρατεθούν συνοπτικά και μερικά βιογραφικά του στοιχεία.

Κατά κόσμον Γεώργιος Παρασκευόπουλος του Χαραλάμπους και της Βασιλικής, γεννήθηκε το 1878 στο χωριό Νυμφασία (Γρανίτσα τότε), που βρίσκεται κοντά στη Βυτίνα της Γορτυνίας. Οι γονείς του ήταν απλοί γεωργοκτηνοτρόφοι. Σε ηλικία τριών ετών ο μικρός Γεώργιος ορφάνεψε από μητέρα και σε λίγο ο πατέρας του ήρθε σε δεύτερο γάμο.

Δυστυχώς η μηριά του δεν έδειχνε την απαιτούμενη στοργή προς το μικρό ορφανό, με αποτέλεσμα για ένα διάστημα ν' αναλάβει τη φροντίδα του στα Κρέσταινα της Ολυμπίας η εκ μητρός θεία του Αθηνά, πλην όμως σε λίγο καιρό τον πήρε η εκ μητρός γιαγιά του Σοφία Κατσίνη και τον έφερε πάλι στη Νυμφασία και τον κράτησε μαζί της. Εκεί ο μικρός Γεώργιος φοίτησε στο Δημοτικό σχολείο και έδειξε σπουδαίο ήθος και άριστη επίδοση στα γράμματα. Η γιαγιά του, με πολλές στερήσεις, ανέλαβε την ευθύνη να τον στείλει και στο Ελληνικό σχολείο (Γυμνάσιο περίπου σήμερα), μάλιστα για να καλύψει τα σχετικά έξοδα αναγκάστηκε να πουλήσει και τα «χαλκώματά της» (μαγειρικά σκεύη). Δυστυχώς και πάλι, η οικονομική δυσπραγία τον ανάγκασε μετά την αποφοίτηση από την α' τάξη να διακόψει τη φοίτηση και να αναζητήσει τον επιούσιο άρτο απασχολούμενος, από ηλικία 12 ετών, σε διάφορες εργασίες.

Αποφασισμένος, όμως, από την τρυφερή του νεότητα να γίνει μοναχός, αρχικά, στις 15 Νοεμβρίου 1891, προσήλθε στη γειτονική στο χωριό του, ανδρώα τότε, Μονή Κοιμήσεως της Θεοτόκου Κερνίτσας και μετά, μέσα από διαρκείς ταλαιπωρίες, στις Μονές Αγίου Αθανασίου Κλειτορίας (1893), Μ. Σπηλαίου (1894),

Ταξιαρχών Αιγίου (1897), τελικά στη Μονή Κοιμήσεως της Θεοτόκου Γηροκομείου Πατρών, όπου και την 1-8-1897, σε ηλικία 19 ετών ενεγράφη ως δόκιμος μοναχός. Από την 1-10-1899 έως τις 13-12-1901 υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία με τον βαθμό του δεκανέα.

Μετά την απόλυσή του επανήλθε στη Μονή του. Κατά το διάστημα της παραμονής του στην Πάτρα ευτύχησε να έχει επίσκοπο ένα λαμπρό ιερωμένο, τον Ιερόθεο Μητρόπουλο, ο οποίος τον συμβούλευε και τον κατηύθυνε. Τότε φαίνεται πως γνώρισε, διερχόμενο από την αχαϊκή πρωτεύουσα, και τον άγιο θεωρούμενο επίσκοπο Τριφυλίας και Ολυμπίας Νεόφυτο, για τον οποίο μάλιστα αργότερα, το 1956, μας διέσωσε και τις ακόλουθες πληροφορίες:

«Έν όλη τη χριστομιμήτω απλότητι, κατά τε λόγους και τρόπους, ο απέριττος εκείνος Επίσκοπος ο Νεόφυτος επέβη αμαξοστοιχίας τινός διά... Το διαμέρισμα ήτο σχεδόν πλήρες από νεοέλληνας χριστιανούς της α' θέσεως. Η δυσφορία εξεδηλώθη αμέσως και τα γνωστά σχόλια πλαγίως ήρχισαν με τάσιν ανάλογον της κατά τας περιστάσεις αυτάς γνωστής ακολασίας των ασεβών. Ο Γέρων σεμνώς και πράως παρακολουθεί όχι αναισθητών αλλά συλλυπουμενος επί τη πωρώσει αυτών και προσευχόμενος υπέρ αυτών σιωπηλώς μετά εσωτερικών στεναγμών, αλλά ο διάβολος οργιάζει, ίνα ταράξη τον προσευχόμενον. Η αμαξοστοιχία σταματά που... ανέρχεται και αναβαίνει γνωστός τοίς πάσιν έντιμος κύριος.

Οι θαμώνες (;) εγείρονται... και φιλοφρόνως υποδέχονται τον νέον συνεπιβάτην, αλλά προς έκπληξιν πάντων ο νέος συνεπιβάτης, ευθύς ως προσβλέψας

ανεγνώρισε τον Σεβάσμιον Ιεράρχην, πλησιάζει Αυτόν μετά βαθυτάτου σεβασμού, προσφωνεί Αυτόν και ευλαβώς κόπτει ίνα ασπασθή την Δεξιάν Του, ζητών τας ευχάς Του... Φαντάζεσθε τι επακολούθησεν. Οι ασεβείς θαμώνες με πολλά - πολλά συγγνώμην σπεύδουν να δικαιολογηθούν... διά να ακούσουν αμέσως με πραείαν φωνήν και λόγους διδακτικούς ό,τι ο θησαυρός της προστάτης καρδίας Του περιέκλειεν (...). Διακηρύσσω ότι όντως και ζών ο Ιερός Πατήρ, ο Τριφυλίας και Ολυμπίας Νεόφυτος, ανεγνωρίσθη και ωμολογείτο άγιος του εν αγίοις προσκυνητού, του Κυρίου μας (...) Άγιος και πριν ή αναγνωρισθή επισήμως και ως τοιούτος (...). Ο εν ελαχίστοις εύχεται (...) την χάριν του εν αγίοις πατρός ημών Νεοφύτου Επισκόπου Τριφυλίας - Ολυμπίας και τας θεοπειθείς αυτού ευχάς και ευλογίας εν πάσι τοίς κατά Θεόν διαβήμασιν...».

[Συνεχίζεται]